

ת"פ 17818/10/19 - מדינת ישראל נגד אדהם דכוור

בית משפט השלום בעכו

ת"פ 17818-10-19 מדינת ישראל נ' דכוור

בפני בעניין:	כבוד השופטת שושנה פיינסוד-כהן המאשימה	מדינת ישראל ע"י שלוחת התביעות גליל
נגד הנאשם	אדהם דכוור ע"י ב"כ עוה"ד ויסאם עראף	

גזר דין

1. הנאשם הורשע, אחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירת **החזקת אגרופן או סכין - שלא כדין** - עבירה לפי סעיף 186(א) **לחוק העונשין, תשל"ז-1977** (להלן: "**החזקת סכין**").
2. על פי עובדות כתב האישום, אשר הוכחו לבית המשפט, בליל 24.5.19 נהג הנאשם ברכב שלא מותקנת בו לוחית זיהוי בחזיתו. בנסיבות אלו במסגרת חיפוש שנערך ברכבו נמצא, כי הנאשם מחזיק בתא הכפפות ברכב באגרופן.
3. הנאשם כפר. בתיק נשמעו ראיות. על פי הכרעת דין מיום 25.1.22 הורשע במיוחס לו.
4. לבקשת הסנגור ובהיות הנאשם אדם צעיר, כיום כבן 23, הופנה לעריכת תסקיר שירות המבחן. על פי תסקירו הראשון של שירות המבחן (מיום 23.5.22) לא התייצב הנאשם לשתי פגישות אליהן זומן מסיבות רפואיות להן טען. הנאשם הציג אישורי מחלה בפני שירות המבחן ובפני בית המשפט וניתנה החלטה על זימונו פעם נוספת לעריכת תסקיר שירות המבחן.
5. בתסקירו מיום 13.9.22 עמד שירות המבחן על נטילת אחריות והבעת חרטה מצד הנאשם. שירות המבחן ציין את יכולותיו האינטלקטואליות והתפקודיות של הנאשם לחיוב והעריך כי ההליך המשפטי מהווה גורם מרתיע עבורו. שירות המבחן העריך קיומו של סיכון נמוך להישנות עבירות אלימות ברמת חומרה נמוכה. שירות המבחן העריך, כי הרשעת הנאשם בדין עשויה לפגוע באופציות העסקה בעתיד וגם בדימויו העצמי של הנאשם. במכלול נסיבות אלו הומלץ על ביטול הרשעת הנאשם בדין וביצוע צו של"צ בהיקף של 200 שעות.

6. הצדדים טענו לעונש בפניי.

הערכים המוגנים

7. מעשי הנאשם פוגעים בערכים המוגנים של חובת ההגנה על שלום הציבור, הזכות לשלמות הגוף והזכות לחיים בלא מורא ופחד מעצם הידיעה, כי כלי תקיפה- אגרופן, מוחזק בידיים שאינן מורשות ושלא למטרה כשרה. החזקת אגרופן משמעה החזקת כלי משחית המשמש לאלימות בלבד, בלא שקיימת לו מטרה כשרה. רבות נכתב על חובתו של בית המשפט לגנות את תופעת תת תרבות הסכין, על דרך החמרת הענישה. בע"פ 8900/21 עומר מחאג'נה נ. מדינת ישראל (פורסם בנבו, ניתן ביום 14.8.22) נפסק אך לאחרונה, כי;

"כפי שכבר נפסק "סכין הנישאת על גוף במערכה הראשונה סופה שהיא נשלפת וננעצת בגופו של הזולת במערכה השנייה" (ע"פ 9133/04 גורדון נ. מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.12.2004))... תרבות סכין נפסדת זו- יש לבער מן היסוד, והדרך לעשות כן, כוללת בחובה נקיטה במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה (ע"פ 7682/18 עלקם נ. מדינת ישראל, פסקה 10 [פורסם בנבו] (4.4.2019))"

בדומה לכך, ברע"פ 242/07 ליאונד אולימבוב נ. מדינת ישראל (פורסם בנבו), נפסק;

"ואכן אין צורך להכביר מילים על כך שסכין קוראת לשולף ולדוקר כשם שפרצה קוראת לגנב; "תת תרבות הסכין" על גילוייה השונים- מהחזקת סכין ועד לשימוש אלים בה- היא אורח תדיר, לא רצוי בבתי משפט, לרבות בבית משפט זה; היא כבר גבתה לא מעט חיי אדם, ועל כן אין מנוס מענישה מרתיעה לגביה, בכל גילוייה".

יפים דברים אלו ונכונים אף לעניין החזקת אגרופן.

8. בעפ"ג 44030-02-22 ג'ירייס נ. מדינת ישראל (מיום 7.7.22) בערעור שהוגש על גזר דינו של בית משפט זה ביחס לשני נאשמים אשר כל אחד מהם החזיק אגרופן והאחד מהם אף סכין, נפסק, כי **"מדיניות הענישה בעבירה בה עסקינן מחייבת העברת מסר תקיף ומרתיע. גישה מחמירה זו מתחייבת נוכח נפוצות העבירה בה עסקינן וגם הסיכון שהיא מקפלת בחובה בשל הקלות בשליפת סכין או אגרופן והשימוש בהם בכל סכסוך גם הפעוט ביותר".**

אי הרשעה

9. הסנגורית עותרת לאי הרשעת הנאשם ואימוץ המלצות שירות המבחן.

10. דרך המלך הנה הרשעתו של אדם בעבירות אותן ביצע. רק במקרים חריגים ביותר ימנע בית המשפט מהרשעתו של נאשם. בע"פ 9893/06 לאופר נ. מדינת ישראל (פורסם בנבו), נפסק בהקשר זה, כי

"החלופה העונשית של הימנעות מהרשעה, תוך הטלת צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, מהווה ביסודה חריג לכלל הרחב הנטוע בתורת הענישה, לפיו, מקום שהוכחה אשמתו של אדם, יש להרשיעו בדין. הרשעתו של מי שעבר עבירה פלילית, היא פועל יוצא מהפרת הנורמה הפלילית והיא מהווה חוליה טבעית הנגזרת מהוכחת האשמה הפלילית. הרשעת נאשם בעקבות הוכחת אשמתו מממשת את תכלית ההליך הפלילי, ומשלימה את שלביו השונים; היא מגשימה את ערך השוויון בין נאשמים בהליך הפלילי ומונעת הפליה בדרך החלתו".

11. בפרשת לאופר, קבע בית המשפט העליון, בהרכב של שלושה שופטים, מבחן לשאלת אי ההרשעה כדלהלן:

"מקום שבנסיבות מיוחדות וחריגות עלול להיווצר יחס בלתי סביר באורח קיצוני בין חשיבות ההרשעה לאינטרס הציבורי הכללי לבין עצמת הפגיעה בנאשם הצפויה מההרשעה, עשויה לקום הצדקה לעשות שימוש בסמכות השיפוטית של אי הרשעה. לצורך כך, יש להתחשב, מן הצד האחד, במשמעותה של העבירה שנעברה מבחינת השלכתה על הנורמות החברתיות והמסר הציבורי המתחייב מהן; יש להתחשב בזהותו של עובר העבירה ובמעמדו בציבור ולבחון באיזו מידה, זהותו משפיעה על עצמת הפגיעה שנגרמה מהעבירה על המערכת הציבורית; יש לשקול במבט רחב גם את השפעת אי ההרשעה על ההליך הפלילי בכללותו ואת המסר החברתי שאי הרשעה עלול לאצור בחובו בנסיבות העניין הספציפי".

12. תמצית המבחן הנה לטעמי אם כן, כי כאשר עלול להיווצר יחס בלתי סביר באורח קיצוני בין חשיבותה של ההרשעה והאינטרס הציבורי לבין עצמתה של הפגיעה כתוצאה מן ההרשעה בנאשם הספציפי.

13. להלכה זו קדמה הלכת "תמר כתב" (ע"פ 2083/96 כתב נ. מדינת ישראל (פורסם בנבו, 1997). ברע"פ 3208/15 דוד הקרי נ. מדינת ישראל (מיום 11.5.15) שב בית המשפט על שני התנאים המצטברים להימנעות מהרשעה אשר נפסקו בהלכת כתב;

"ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים".

14. ברע"פ 3224/19 אדם אביב נ. מדינת ישראל (פורסם בנבו, ניתן ביום 28.5.19), נפסק כי **"לצורך אי-הרשעה נדרשות נסיבות יוצאות דופן, בהיותה החריג לכלל. שני התנאים המצטברים לסיום הליך ללא הרשעה נקבעו בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337, 341 (1997): ראשית, חומרת העבירה ונסיבות ביצועה; שנית, הוכחתו של נזק קונקרטי כתוצאה מההרשעה. מבחני "הנזק הקונקרטי" נקבעו והובהרו בהלכה הפסוקה, יישומם במקרה הקונקרטי הוא תלוי נסיבות העניין וככלל, טענות לגבי אופן יישומם של מבחנים אלו אינן מבססות עילה למתן רשות ערעור (רע"פ 6403/18 הרוש נ. מדינת ישראל [פורסם בנבו] פסקה 8 והאסמכתאות המוזכרות שם (28.11.2018))"**

15. המדובר למעשה בניסוח שונה של מבחן דומה שיש לו שני אגפים. אגף אחד הבוחן את העבירה אותה

ביצע הנאשם, את המסר הציבורי העובר דרכה ובנוסח הקיים היום את הערך המוגן על ידה, הכל תוך שין לב לאינטרס הציבורי שבהרשעה בעבירות מסוג זה. מן האגף השני בוחן אותו מבחן את נסיבותיו של הנאשם אשר בפני בית המשפט. מההשלכות של ההרשעה על חייו ועל אפשרות שיקומו, כאשר תנאי בל יעבור להימנעות מהרשעה הנו הצגת נזק קונקרטי ארש יש בו כדי להצביע על פגיעה ממשית בסיכויי שיקומו של הנאשם.

16. העבירה בה הורשע הנאשם הנה חמורה. **יש להעביר את המסר הציבורי המתחייב מעצם הרשעת הנאשם. על בית המשפט להעביר מסר חד, ברור ובלתי מתפשר בדבר גינוי תת תרבות הסכין, הסיכונים החמורים הכרוכים מעצם ביצוען של עבירות אלו והחומרה המיוחדת למעורבים בהן.**

17. עיון בפסיקה מלמד על קיומה של מגמה להורות על הרשעה בעבירות החזקת זכין ו/או אגרופן גם בנסיבות של צעירים נורמטיביים, ללא עבר פלילי אשר בעניינם הוגש תסקיר חיובי של שירות המבחן (ר' למשל רע"פ 1490/12 יוסף אבו גוש נ. מדינת ישראל (15.7.12); עפ"ג 20223-10-14 מדינת ישראל נ. תקדורי (פורסם בנבו, מיום 9.2.15); ע"פ (י-ם) 35313-03-14 גרינפלד נ. מדינת ישראל (פורסם בנבו, 6.7.14); רע"פ 4200/12 אבו זיני נ. מדינת ישראל (פורסם בנבו, מיום 27.6.12); עפ"ג (חי') 33805-09-20 פריד סואעד נ. מדינת ישראל (פורסם בנבו, 24.12.10).

18. אך במקרים חריגים במיוחד, מצא בית המשפט לסטות מעקרון ההרשעה, אך זאת בנסיבות ייחודיות וחריגות בהן מצא, כי ביצוע העבירות הנו בנסיבות מקלות מאד ו/או כי באותם מקרים חשיבות ההרשעה לאינטרס הציבורי פוחתת למול הפגיעה בנאשם מעצם ההרשעה. זאת כאמור בנסיבות חריגות ויוצאות דופן במיוחד.

19. מגמת הפסיקה ביחס לסוג העבירה בה הורשע הנאשם, בנסיבות של החזקת אגרופן דווקא, הנה כי ככלל- לא יימנע בית המשפט מהרשעה.

20. בית המשפט העליון ברע"פ 1949/15 אימן תקדורי נ. מדינת ישראל (פורסם בנבו, ניתן ביום 2.4.15) (להלן: "**פס"ד תקדורי**") דחה בר"ע של המבקש על גזר דינו של בית המשפט המחוזי במסגרתו נתקבל ערעור המדינה על אי הרשעת המבקש בגין החזקת אגרופן בדלת תא הנהג שברכבו. בית המשפט שב על דברי כב' השופט ג'ובראן ברע"פ 4079/10 ג'בשה נ. מדינת ישראל (מיום 23.8.10) שם נפסק, כי;

"אמת, יתכן וכתוצאה מהרשעה זו תפגע דרכו המקצועית של המבקש, אולם ראוי היה כי ישקול תוצאה זו בטרם מעשה. מנגד, עמד בית משפט זה לא פעם על האינטרס הציבורי שבמיגור התופעה בה צעירים נושאים על גופם כדבר שבשגרה סכינים בפרט ושאר כלי משחית בכלל (רע"פ 2932/08 מרגאן נ. מדינת ישראל (12.6.2008); רע"פ 9400/08 מועטי נ. מדינת ישראל (20.11.2008); ע"פ 5928/93 דרס בן ביאדגלין נ' מדינת ישראל (13.7.1994)). סכין זו המוחזקת בהחבא שלא כדין, הנה בבחינת האקדח שתיאר אנטון צ'כוב, הנראה במערכה הראשונה וסופו לירות במערכה השלישית, ועם כך לא ניתן להשלים".

21. **בפס"ד תקרורי הנ"ל** עמד בית המשפט העליון בפרט ביחס לסוגיית הימנעות מהרשעה בעבירת החזקת סכין/ אגרופן בנסיבות של החזקת אגרופן בדלת תא הנהג שברכב הנאשם;

"עוד רואה אני לציין, כי המבקש אף אינו עונה על התנאי השני שנקבע בהלכת כתב, הנוגע לסוג העבירה ובנסיבות ביצועה. בהקשר לקריטריון זה, נראה כי צדק בית המשפט קמא בכך שבחן את טיבו ואופיו של כלי המשחית אותו נשא המבקש ברכבו, ואת האינטרס הציבורי, שעניינו שמירה על שלומו של זולתו ומניעת פגיעה בגופו וברכשו. גם אם מעשיו של המבקש אינם מגיעים לרף חומרה גבוה, בשים לב לעובדה כי המבקש לא עשה שימוש באגרופן, הרי שבעצם החזקתו של כלי נשק קר כדוגמתו, אשר שימוש הטבעי אינו למטרה כשרה, אינה מאפשרת להימנע מהרשעתו של המבקש".

22. אך לאחרונה בעפ"ג (חי') 44020-02-22 מדינת ישראל נ. קאסם בכרי (מיום 7.7.22) בערעור על גזר דין שניתן בבית משפט זה ובו הורה בית המשפט על הימנעות מהרשעת נאשם אשר החזיק באגרופן, נתקבל ערעור המדינה. בית המשפט המחוזי שב על הלכת תקרורי בקבעו, כי "בעניינו, נסיבות ביצוע העבירה מטות את הכף להרשעה. שניהם, פאדי וקאסם, נשאו אגרופן על גופם וכאמור, לכלי נשק זה אין אף תכלית או מטרות כשרות. אגרופן מטבעו מיועד לתקיפה ושימוש בו עלול להביא לחבלות קשות ואף לתוצאות טראגיות. שניהם נשאו אגרופן בזמן נסיעה ברכב וענינם זהה עד מאוד למקרה שנידון בפס"ד **תקרורי** עליו עמדנו לעיל".

23. נסיבות החזקת האגרופן בעניינו אינן שונות מן הנסיבות בהן הוחזק האגרופן בפס"ד **תקרורי** הנ"ל. עמדת הפסיקה היא כי ככלל, עבירת החזקת אגרופן נמנית על אותם מקרים אשר לא ניתן לוותר על המסר שבהרשעה כי אם במקרים חריגים במיוחד. עניינו אינו נמנה על אותם מקרים חריגים. כפי שאף נפסק בע"פ (י-ם) 34370-02-17 יוסף גאעוני נ. מדינת ישראל (מיום 29.3.18) במסגרתו הורשע המערער בעבירת החזקת אגרופן,

"אשר לשאלת ההרשעה. בפתח הדברים נחזור על הכללים שהותוו בעניין זה בפסיקת בית המשפט העליון. נפסק, כי ניתן להגיע בגזר דין לתוצאה של אי הרשעה "רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה" (ר"ע 432/85 גדעון רומנו נ' מדינת ישראל (21.8.85) ... עוד נפסק, כי בבוא בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם "יש להתייחס לנזק מוחשי- קונקרטי, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, על פיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד" (עע"פ 8528/12 בעניין אלירן ציפורה לעיל; כן ראו 2862/12 מילמן נ' מדינת ישראל (24.1.13); כן הודגש, כי את הטענות בדבר פגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי השיקום, יש לבסס בתשתית ראייתית מתאימה (רע"פ 7224/14 משה פרנסקי נ' מדינת ישראל (10.11.14))."

באותו עניין נפסק, כי

"העבירה שביצע המערער אינה מצדיקה הימנעות מהרשעה. חומרתה רבה בשל הפוטנציאל הטמון בה להסלמתו של עימות אלים רק בשל זמינותו של אגרופן. החזקת אגרופן מטבעה אינה תמימה וכוונתו של המחזיק, לעשות בו שימוש באירוע קונקרטי או לעת מצוא היא המחייבת גישה עונשית מחמירה. על כן, לא

חל הכלל הראשון שנקבע בהלכת כתב, לצורך הימנעות מהרשעה בדין".

24. בפרט יש לציין, כי בנסיבות מקרה זה כלל לא ניתן להתחקות אחר נסיבות ביצוע העבירה שכן הנאשם הציג מספר גרסאות חלופיות ביחס לכך. בתשובתו לכתב האישום הכחיש באמצעות סנגורו, כי האגרון שייך לו. על גבי דוכן העדים הודה כי האגרון שלו אך תחילה העיד כי לא יודע כיצד הגיע האגרון לתא הכפפות (עמ' 26, ש' 12-13 לפר'). בהמשך משעומת עם חקירתו במשטרה אישר את גרסתו במשטרה, כי מסר שהאגרון נרכש על ידו בבית הספר והוסיף פרטים, כי לפני כשלוש ארבע שנים (עמ' 30, ש' 19-20 לפר'). בפני שירות המבחן הציג גרסה חדשה כי האגרון אכן שייך לו אך נרכש לצורך טיולים בטבע. המדובר בשלל גרסאותיו של הנאשם ביחס לנסיבות ביצוע העבירות, אשר חלקן מטילות ספק ביחס למהימנותו של הנאשם בפני בית המשפט. הנאשם הורשע אחר ניהול הליך הוכחות אשר בסיומו הוכח דבר ביצוע העבירה.

25. לכך רק מצטרפת העובדה, כי הנאשם לא הציג כל נזק קונקרטי אשר עשוי להיגרם בעקבות הרשעתו וכי עצמת הפגיעה בו חורגת מכל נאשם אחר צעיר ללא עבר פלילי. נזקים עתידיים אפשריים הנם חלק בלתי נפרד מעצם ההרשעה ועניינו של הנאשם שבפניו אינו חורג באשר לכך, ביחס לכל נאשם אחר. הנאשם לא עבר לפיכך את מסוכת הפסיקה ובעניינו לא הוכח התקיימותם של התנאים המצדיקים ביטול הרשעה.

26. במכלול נסיבות אלו מוצאת אני כי אין להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם בדין.

מתחם העונש ההולם

27. יש לקבוע, כי למעשי הנאשם קדם תכנון. האגרון נמצא בתא כפפות ברכבו של הנאשם. הנאשם הודה על דוכן העדים בכך שהאגרון שייך לו. האגרון הוכנס מבעוד מועד לתא הכפפות ברכבו של הנאשם, מקום המצאו ובכך הרי שקדם תכנון לביצוע העבירה.

28. נסיבות ביצוע העבירה לא הובררו לבית המשפט. הנאשם טען כאמור למספר גרסאות חלופיות אשר מהימנותן לא הובררה.

29. בעקבות מעשה העבירה לא נגרם נזק מוחשי ואולם הנזק הנלווה לביצוע עבירות מסוג זה הנו הטלת אימה ומורא על הסביבה ולעיתים עד כדי איום מעצם הידיעה, כי ברשותו של אדם אגרון אשר פוטנציאל הנזק הגלום בה הנו לאין ערוך.

30. במקרה זה עותרת המאשימה למתחם עונש הולם אשר תחילתו במאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות. המאשימה מציינת כי כאשר מדובר בנסיבות מחמירות יותר, מתחיל המתחם במספר חודשי עבודות שירות.

31. דומה, כי בקביעת מתחם הענישה בעבירת החזקת אגרופן על בית המשפט להתחשב באופיו של החפץ המסוכן וכן בנסיבות החזקתו; האם על הגוף או ברכב, בפרהסיה או ברשות הפרט, בהיכנס למקום ציבורי אם לאו וכיו"ב. בקביעת מתחם הענישה על בית המשפט להתחשב במידת הפגיעה בערכים המוגנים ובעצמתה.
32. בעפ"ג (י-ם) 4173-07-18 מדינת ישראל נ. פלוני (פורסם בנבו, ניתן ביום 13.11.2018) נפסק, כי **"הרף התחתון במתחמי העונש ההולם הנקבעים בפסיקה בגין עבירה זו עומד - במקרים הקלים - על שירות לתועלת הציבור, ובמקרים החמורים על מאסר בעבודות שירות. והרף העליון בגין עומד לעיתים על שנת מאסר בפועל"**.
33. בת"פ 66150-12-20 מדינת ישראל נ. טרביה (מיום 18.10.22) בנסיבות של החזקת הסכין בידי הנאשם בפרהסיה, בשעת לילה מאוחרת, נקבע על ידי מתחם עונש הולם הנע בין מאסר קצר שניתן לריצוי בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל.
34. בת"פ 10571-01-21 מדינת ישראל נ. חוראני (מיום 21.6.22) בגין אחזקת סכין באורך של כ- 17 ס"מ ברכבו של הנאשם ולא על גופו בשעת לילה מאוחרת, נקבע על ידי מתחם עונש הולם בגין עבירת החזקת סכין הנע בין 2 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל.
35. בע"פ (י-ם) 36362-03-20 נעים אלקים נ. מדינת ישראל (מיום 13.9.20) בגין עבירת החזקת סכין נקבע מתחם עונש הולם הנע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 12 ח' מאסר בפועל. נקבע, כי העבירות אינן במדרג חומרה גבוה שכן אין המדובר בנשיאתה של הסכין על הגוף או למקום בלוי או התכנסות. מנגד דובר בסכין שאורכה חצי מטר. נקבע, כי אין עילה להתערבות במתחם הענישה. הערעור נתקבל ביחס לחומרת הענישה בנסיבותיו האישיות החריגות של הנאשם.
36. ברע"פ 5833/20 דרדיק נ. מדינת ישראל (פורסם בנבו, 17.9.20) נדחתה בר"ע על גזר דינו של המבקש הדוחה את ערעורו על גזר דין במסגרתו הושטו עליו 4 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות לצד מאסר מותנה בגין עבירת החזקת סכין. באותו עניין קבע בית משפט קמא כי מתחם עונש הולם הנע בין מאסר קצר לריצוי בעבודות שירות ועד 8 חודשי מאסר בפועל.
37. רע"פ 1297/22 ממן נ. מדינת ישראל (מיום 1.3.22) נדחו בר"ע וערעור בגין השתת 7 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי וקנס בסך 1,800 ₪ על נאשם בעל עבר פלילי רלוונטי, בגין עבירת החזקת סכין מתקבעת אשר תלויה הייתה על מכנסי הנאשם. באותו עניין לא התערב בית המשפט העליון במתחם העונש אותו קבע בית המשפט המחוזי (מיום 4.2.21) כנע בין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות. באותו עניין הוטלו על הנאשם 7 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר על תנאי וקנס בסך 1,800 ₪.

38. מדיניות הענישה הנוהגת מלמדת, כי בנסיבות מקלות במיוחד של ביצוע העבירות הורו בתי המשפט על מנעד ענישה רחב שתחילתו במאסר על תנאי או מאסר קצר לריצוי בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל. בנסיבות מחמירות יותר, נקבעו מתחמי ענישה הנעים בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל.

39. בענייננו לאור עתירת המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם הנע בין מאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, מוצאת אני לאמץ את המתחם לו עותרת המאשימה, על אף שניתן היה להורות אף על מתחם שתחילתו במאסר קצר לריצוי בעבודות שירות.

נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות

40. הנאשם אדם צעיר כבן 23, רווק, מתגורר במשק בית משותף עם הוריו בכפר פאסוטה. הנאשם בוגר 12 שנות לימוד. מזה כשלוש שנים עובד בתחום האינסטלציה ואחזקת בריכות.

41. הנאשם כפר והורשע אחר שמיעת ראיות.

42. הנאשם נעדר עבר פלילי. מאז ביצוע העבירה לא נרשמו לחובתו עבירות נוספות.

43. בענייניו של הנאשם לא הונח אפיק שיקומי טיפולי. יחד עם זאת הוצגה התרשמות חיובית של שירות המבחן מן הנאשם ובעניינו הומלץ על הטלת צו של"צ וביטול הרשעה.

44. מאז ביצוע העבירות חלפו כשלוש וחצי שנים. חלוף הזמן הרב ברובו הנו בנסיבות ניהול ההליך.

45. במכלול נסיבות אלו יש לקבוע כי מיקומו של הנאשם בחלק הנמוך של מתחם הענישה.

46. המאשימה עותרת להטלת מאסר על תנאי וקנס משמעותי לנאשם. הסנגורית עותרת לאימוץ המלצות שירות המבחן ולהטלת צו של"צ חלף הרשעה. משנקבע, כי אין להורות על ביטול הרשעה בעניינו של הנאשם, מוצאת אני להורות על הטלת מאסר על תנאי וקנס כספי הולם על הנאשם. המדובר בענישה מצויה בתוך מתחם העונש ההולם ומוצאת אני כי הנה מאוזנת ונכונה בשים לב לנסיבות העניין. מחד, גילוי הצעיר של הנאשם והעדר עבר פלילי לחובתו ומאידך העובדה, כי בשים לב לנסיבות ביצוע העבירות יש להעביר את המסר הציבורי והאישי המתחייב מן ההרשעה, באופן שתוטל ענישה מוחשית מחד לצד ענישה צופה פני עתיד בחלק התחתון והנמוך במדרג הענישה, בנסיבותיו של הנאשם.

47. לאור כל האמור הנני גוזרת את עונשו של הנאשם כדלקמן:

לפיכך, הנני גוזרת על הנאשם את העונשים כדלהלן:

א. מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים, למשך 3 שנים מהיום, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופה זו עבירת נשיאת סכין או אגרופן, ויורשע עליה בדין.

ב. קנס בסך 5,000 ₪, או 20 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב10 תשלומים שווים, חודשים ורצופים בסך של 500 ₪ כל אחד החל מיום 15.12.22 ובכל 15 לחודש עוקב.

אי עמידה באחד מתשלומי הקנס תעמיד את יתרת הקנס לפירעון מיידי.

* **בכרטיס אשראי** - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il (ניתן לשלם בפריסה של עד 18 תשלומים בהסדר קרדיט) או חפש בגוגל "תשלום גביית קנסות".

* **מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גבייה)** - בטלפון *35592 או בטלפון: 073-2055000.

* **במזומן בכל סניף של בנק הדואר** - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

ג. הנאשם יצהיר על התחייבות כספית בסך 5,000 ₪, להמנע מלעבור עבירת נשיאת סכין או אגרופן בתוך 3 שנים מהיום. אם לא יצהיר היום על ההתחייבות, יש לאסור אותו למשך 10 ימים.

צו להשמדת המוצג- אגרופן.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ה' חשוון תשפ"ג, 30 אוקטובר 2022, בהעדר הצדדים.